

Recensie: Charlotte Van Den Eynde***

STUK Leuven
donderdag 24 maart 2016

foto © David De Beukelaer

Recensie:

Starend naar het niets en zichzelf langzaam ontdekken via aanrakingen in het eerste deel. Dynamiek laten overheersen en zich geven op de absurde muziek en klanken in het tweede deel. Charlotte Van Den Eynde laat in deze unieke double bill twee kanten van zichzelf zien. Hoewel het eerste deel zeer rustig opbouwt en bijna geen dans is, volgt in het tweede deel een uiting van expressie en emotie. De twee stukken zijn duidelijk perfect op elkaar ingespeeld.

Charlotte Van Den Eynde werd in 1975 geboren in Wilsele. In 1999 studeerde ze af aan P.A.R.T.S., de internationale hogeschool voor dans. In 1997 maakte Van Den Eynde voor het eerst een choreografie. Sindsdien staat ze bekend om haar voorstellingen waarin kwetsbaarheid centraal staat. In 2009 werd *I'm Sorry It's (Not) A Story* gemaakt en twee jaar later in 2011 kwam *Shapeless*. Daarin zet zij de ontwikkeling van een eigen danstaal verder, op zoek naar vrijheid en persoonlijke expressie binnen de vormelijkheid van de dans. In 2016 besloot Charlotte Van Den Eynde om die laatste twee solovoorstellingen in een double bill te brengen.Â

De stilte is iets wat meteen weerklinkt. Eenzaam staat Van Den Eynde op het podium. Ze draagt enkel een blauw kleedje en simpele schoentjes met hakken. De dame wandelt diagonaal door de zaal op een zeer trage manier. Ze inspecteert de volledige zaal met een argwanende blik. Ze probeert om zich telkens een andere wandelpas aan te meten. Zo loopt ze eens enkel op haar hakken of doet ze een bescheiden moonwalk. Wanneer ze met haar hakken de grond doet daveren, eindigt haar wandeling doorheen de zaal.

Nu begint ze haar eigen lichaam te onderzoeken. Ze raakt haar nek aan, wrijft er aan en schrikt al snel wanneer haar linkerhand een eigen wil heeft. Ze belet hem om te slaan en bijt hem als straf. Er weerschijscht een feller licht en dat gebruikt ze om schaduwbeelden te maken. Eerst begint ze met haar volledige lichaam een vlieger te maken. Daarna maakt ze met haar handen allerlei figuren in haar schaduw om zo een soort kroon te vormen. "Die hakken zijn toch iets uniek", moet ze denken en probeert om ermee te galopperen. Wat ze ook doet. De schoenen doen precies niet wat ze zelf wil. Wanneer ze in een volwaardige spreidstand komt te liggen, sleept ze zich verder en heeft ze het gehad met de schoenen. Ze slaat zichzelf vervolgens melodieus op de eigen billen. Ze lijkt zichzelf te straffen omdat ze haar schoenen uitdeed. Voor het eerst speelt er muziek op dezelfde melodie als ze op haar billen slaat. Na dat liedje ontdoet Charlotte zich van haar blauw kleedje en wordt alles bloedrood. Het weinig verhullend kleedje maakt duidelijk dat het onzekere meisje een dame is geworden. De dame begint luid te kreunen en slaat zichzelf wanneer het te veel wordt. Â

Ze maakt zich vervolgens klein door helemaal ineengedoken op de grond te zitten. Een referentie naar het glazen plafond? Daarna neemt ze de pose van een model aan en begint ze als een vis op het droge te bewegen. Ze wandelt terug weg maar dit keer zeer recht, net alsof ze op de catwalk wandelt. Ze wordt een zelfbewuste vrouw, maar tegelijk is ze ook een pop die met haar poep moet schudden om echt de aandacht te trekken. Telkens ze tegen een muur smakt, volgt de slag die vrouwen in die business krijgen. Hiermee wandelt de dame ook naar het einde van haar performance toe.Â

Deel twee start met één lichtstraal. Het is net alsof iemand de deur liet openstaan.

Dit vormt de basis voor de danspasjes van Van Den Eynde. De dame heeft dit keer een kort, donkerblauw kleed aangetrokken. Eerst durft ze het licht niet aan te raken maar al snel neemt ze het risico. Het lijkt alsof dit licht haar omtovert tot een echte danseres. In tegenstelling tot de traagheid van het eerste deel weet de ze geen blijf met zichzelf. Ze doet allerlei wilde bewegingen en springt in het rond. Wanneer er muziek te horen is, gedraagt ze zich naar de chaos in de nummers. Ze gaat wild door de haren en de angst overheerst. Tot de vogeltjes beginnen te fluiten en de rust terugkeert.

Het lijkt op één grote freestyle, maar het is wel degelijk een vooraf bepaalde choreografie. Het is meteen duidelijk waar de vormeloze titel van de voorstelling voor staat. De muziek is meer aanwezig dan in het eerste deel en heeft ook zijn invloed op de performance. Als de muziek zeer hard klinkt, dan beweegt Van Den Eynde over het volledige podium als een halve gek. Wanneer de muziek stopt, rust ze uit en gaat ze liggen op de grond. De stilte is iets waar ze dan nuttig gebruik van maakt. "Silence Is Sexy" zegt één van de vele nummers en de danseres ligt geveld op de grond. Ze smijt haar benen in de lucht en beweegt er uitbundig mee. Het is één grote chaos die pas een einde kent wanneer de lichten uitgaan. Van Den Eynde laat op het podium een unieke danstaal ontstaan die enkel bij haar van toepassing kan zijn.

< Niels Bruwier >